

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. N. S.**, zast. Mgr. Daliborem Lípou, advokátem, se sídlem Vyšehradská 702/12, Karlovy Vary, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/44, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2017, č. j. KRPA-168506-45/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2017, č. j. 1 A 129/2017 – 25,

t a k t o :

- I.** V řízení **se pokračuje.**
- II.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas ve výši 15.052,10 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužila o 90 dnů dobu žalobcova zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovenou rozhodnutím žalované ze dne 9. 5. 2017, č. j. KRPA-168506-11/ČJ-2017-000022 (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), a poprvé prodlouženou rozhodnutím žalované ze dne 3. 8. 2017, č. j. KRPA-168506-34/ČJ-2017-000022.

II.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji výše specifikovaným rozsudkem zamítl.

[3] Městský soud nepřisvědčil námitce, že žalovaná v napadeném rozhodnutí aplikovala nesprávné znění zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí bylo podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prvním úkonem v řízení o prodloužení doby zajištění žalobce. To bylo zahájeno dne 4. 11. 2017, tj. až po nabytí účinnosti novelizace zákona o pobytu cizinců. Žalovaná proto nepochybila, aplikovala-li v právě posuzovaném případě zákon o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017.

[4] Městský soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že žalovaná nedostatečně a nesprávně odůvodnila možnost realizace správního vyhoštění. Odmítl totiž žalobcovo tvrzení, že realizace jeho vyhoštění není možná, neboť Velvyslanectví Angolské republiky v Berlíně odmítá spolupracovat při vydání cestovních dokumentů. Vzhledem ke sledu kroků, které žalovaná v této souvislosti činila a jež vyplývaly ze správního spisu nebylo možno podle městského soudu takový závěr jednoznačně učinit.

[5] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se nenaplnění podmínek k opětovnému prodloužení zajištění žalobce nad limit 180 dnů podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podmínky vyplývající z tohoto ustanovení, a to řádné úsilí policie směřující k naplnění účelu zajištění žalobce a existence zpoždění ze strany třetích zemí, byly podle městského soudu naplněny.

[6] Nakonec městský soud odmítl jako neopodstatněnou rovněž námitku, v níž žalobce poukazoval na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o správním vyhoštění s ohledem na jeho rodinný a soukromý život. Uvedl, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala skutečnostmi, pro které by důsledkem správního vyhoštění žalobce mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Ohledně posouzení přiměřenosti v rozhodnutí o správním vyhoštění pak městský soud vyslovil, že tato otázka není v projednávané věci předmětem soudního přezkumu.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí, zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti opakuje stejné námitky, jež vznesl již v žalobě. Předně namítá, že žalovaná nesprávně prodloužila jeho zajištění na podkladě § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vpraveno až novelou, která nabyla účinnosti teprve poté, co byl stěžovatel dne 9. 5. 2017 zajištěn; pochybil proto i městský soud, který nezákonnost postupu žalované napadeným rozsudkem neodstranil. Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem v tom, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je prvním úkonem v nově zahájeném řízení a okamžik prvního zajištění tak na něj nemá vliv. Má za to, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je sice samostatné rozhodnutí, které však vychází z původního rozhodnutí o zajištění, a musí tudíž trvat důvody a lze použít pouze zákonné možnosti a ustanovení směřující k prodloužení zajištění, které byly dány v době prvotního zajištění. Užita tudíž měla být právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců do 15. 8. 2017.

[9] Stěžovatel má dále za to, že i pokud by žalovaná byla oprávněna postupovat při zvažování prodloužení jeho zajištění podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nebyly splněny podmínky zakotvené v tomto ustanovení. Podle stěžovatele se žalovaná ani městský soud

pokračování

dostatečně nevypořádaly s problematikou možnosti realizace správního vyhoštění a reálnosti jeho provedení v době, na kterou žalovaná jeho zajištění opětovně prodloužila. Stěžovatel poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že nelze rozhodnout o zajištění cizince či prodloužení zajištění, pokud během něj nebude možné dosáhnout účelu zajištění či jeho účel realizovat. V právě posuzované věci je přitom vyhoštění stěžovatele vzhledem k jeho specifické situaci a poměrům (na území České republiky žije již 30 let; jeho totožnost je správním orgánům dobře známa z řady předchozích správních řízení; k dispozici jsou i jeho otisky prstů) de facto nemožné.

[10] Stěžovatel nakonec poukazuje na to, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně nezabývala otázkou přiměřenosti prodloužení zajištění, a to zejména s ohledem na jeho do té doby trvající délku. Městský soud poté pochybil tím, že v napadeném rozsudku dal žalované zapravdu a přejal její argumentaci stran posouzení přiměřenosti rozhodnutí o prodloužení zajištění. Napadené rozhodnutí, jakož i napadený rozsudek tudíž shledává stěžovatel nepřezkoumatelnými.

IV.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[12] Nejvyšší správní soud v průběhu řízení o kasační stížnosti zjistil, že stěžovatel byl dne 14. 2. 2018 ze zajištění propuštěn, neboť žalovaná zjistila, že v předpokládané době trvání zajištění nebude možné realizovat správní vyhoštění.

[13] Usnesením ze dne 28. 8. 2018, č. j. 4 Azs 255/2017 - 54, Nejvyšší správní soud řízení vedené pod nadepsanou spisovou značkou přerušil, jelikož usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla kasačním soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda „[b]rání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“, přičemž tato předběžná otázka byla rozhodující pro další postup ve věci.

[14] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zrušil pro jeho rozpor s ústavním pořádkem a překážka řízení tudíž odpadla. Nejvyšší správní soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl, že se v řízení pokračuje.

VI.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek městského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal.

[18] Jak již Nejvyšší správní soud také vyslovil, s kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[19] Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případech, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů z toho, že žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně neodůvodnila závěr o přiměřenosti prodloužení zajištění s ohledem na délku jeho dosavadního trvání a rovněž se dostatečně nezabývala možností realizace správního vyhoštění a následně tak k žalobním námitkám řádně neučinil ani městský soud.

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že shledal-li by nyní, že napadené rozhodnutí skutečně bylo nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí. Dospěl však k závěru, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí s uvedenou problematikou neopomněla vypořádat. Nezatížila proto své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[22] Rovněž napadený rozsudek výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti odpovídá. Městský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, vypořádal se se všemi uplatněnými žalobními námitkami, včetně těch týkajících se absence odůvodnění přiměřenosti napadeného rozhodnutí a možnosti realizace správního vyhoštění, a to v míře obecnosti odpovídající míře obecnosti stěžovatelovy žalobní argumentace, a dostatečně své závěry odůvodnil. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů tudíž ani napadený rozsudek netrpí. Sám stěžovatel ostatně se závěry městského soudu v kasační stížnosti podrobně polemizuje, což by u nepřezkoumatelného rozsudku nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s těmito závěry nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

[23] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

pokračování

[24] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, zabýval se zbylými kasačními námitkami. Ani jejich důvodnost však neshledal.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí s tím, že žalovaná prodloužila jeho zajištění nad limit 180 dnů stanovený v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 125 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Má za to, že posledně uvedené ustanovení bylo do zákona přidáno novelou, která nabyla účinnosti dne 15. 8. 2017, tedy až poté, co byl stěžovatel dne 9. 5. 2017 zajištěn. Městský soud podle stěžovatele pochybil, potvrdil-li v jeho případě jako správnou aplikaci právní normy účinné teprve od 15. 8. 2017. Napadený rozsudek proto považuje za nezákonný.

[26] Městský soud v napadeném rozsudku vyslovil, že: „*[r]ozhodnutí o prodloužení doby zajištění je dle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prvním úkonem v řízení, a to jak ve znění účinném před tak po novele zákona o pobytu cizinců. Přestože řízení o prodloužení doby zajištění je řízením navazujícím na řízení o zajištění cizince, jedná se o řízení nové. Správní řízení je postup správního orgánu, jebož účelem je vydání rozhodnutí. Řízení o zajištění žalobce tak bylo ukončeno dne 9. 5. 2017 vydáním rozhodnutí o jeho zajištění, přičemž povinnost z tohoto rozhodnutí plynoucí, tedy setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, nadále trvala. Napadené rozhodnutí svým obsahem sice navazuje na rozhodnutí jemu předcházející (rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 9. 5. 2017 a rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce ze dne 3. 8. 2017), ale řízení, z něhož vzešlo, bylo dle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců řízením novým. Řízení o prodloužení zajištění žalobce bylo zahájeno dne 4. 11. 2017, tedy až po dni nabytí účinnosti novelizujícího zákona, a proto dle názoru soudu žalovaná správně aplikovala zákon o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017.*“ S předestřeným posouzením městského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, aniž by považoval za potřebné jej jakkoliv doplnit. Shledává proto výše uvedenou stěžovatelovu kasační námitku nedůvodnou.

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že v právě posuzovaném případě nebyla žalovaná oprávněna prodloužit jeho zajištění nad dobu 180 dnů počítanou od okamžiku omezení osobní svobody z důvodu podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nebyly totiž splněny podmínky zakotvené v tomto ustanovení. Dovodil-li městský soud opak, podle stěžovatelova mínění se opět dopustil nezákonnosti.

[28] Podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, „*[p]olice je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.*“ Z citovaného ustanovení lze tedy dovodit, že k tomu, aby na jeho podkladě žalovaná mohla prodloužit stěžovatelovo zajištění nad dobu 180 dnů ode dne omezení osobní svobody, bylo nutné naplnění tří podmínek, a to zaprvé, podmínky spočívající v řádném úsilí policie směřujícího k naplnění účelu zajištění stěžovatele, zadruhé, podmínky existence zpoždění ze strany třetích stran, a zatřetí, podmínky, že vyhoštění stěžovatele bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění.

[29] Městský soud v napadeném rozsudku shledal naplnění všech tří uvedených podmínek. Ohledně splnění první podmínky i s ohledem na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, poukázal na potřebu uvést v odůvodnění správního rozhodnutí výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. V tomto smyslu vysvětlil, že „*[ž]alovaná odůvodnila dobu prodloužení zajištění o 90 dnů tím, že přihlédla k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. (...). Žalovaná uvedla, že kroky k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu byly již podniknuty a ověření totožnosti žalobce probíhá. Žalovaná dále uvedla,*

že jí je z její správní praxe známo, že ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu cestou zastupitelského úřadu pro státní příslušníky Angolské republiky je zdlouhavý proces. Žalovaná zmínila, že průměrná doba vydání náhradního cestovního dokladu Angolské republiky trvá minimálně 60-80 dnů, ale u každého cizince je tato doba individuální. Při stanovení doby trvání zajištění žalovaná přiblížila i k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, neboť ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiný stát Evropské unie, zajišťuje k tomu eskortu a komunikuje se státem o vzetí zpět cizince do domovského státu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 10-20 kalendářních dnů.“ Na základě uvedeného tedy městský soud dovodil, že žalovaná svým povinnostem, jež naznačila i výše zmíněná judikatura kasačního soudu, dostála, neboť uvedla výčet předpokládaných úkonů s uvedením orientační lhůty, jež je pro jejich realizaci nezbytná. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[30] Co se týče druhé z uvedených podmínek, a to existence zpoždění ze strany třetích zemí, městský soud v napadeném rozsudku nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že není zřejmé, zda vůbec orgány Angolské republiky spolupracují a že tuto jejich nečinnost nelze označit za zpoždění. Dospěl totiž k závěru, že není možné jednoznačně uzavřít, že Velvyslanectví Angolské republiky v Berlíně odmítá spolupracovat na vydání stěžovatelova cestovního dokumentu, neboť se v tomto smyslu odmítavě nevyjádřilo, tudíž bylo možné v dané fázi realizace správního vyhoštění hovořit o zpoždění angolských orgánů, nikoliv o jejich nečinnosti. I této úvaze kasační soud přitakává.

[31] O naplnění třetí z výše uvedených podmínek, týkající se uskutečnitelnosti vyhoštění stěžovatele v době trvání zajištění, městský soud obsáhle pojednal ve 3. odstavci na straně 5 napadeného rozsudku. Popsal detailně kroky, které správní orgán za účelem uskutečnění správního vyhoštění provádí a jež vyplývají ze správního spisu. Neopomněl poukázat na počáteční pasivitu stěžovatele při ověřování jeho totožnosti, a přestože k jeho prvnímu zajištění došlo již 9. 5. 2017, stěžovatel začal spolupracovat vyplněním dotazníku k ověření jeho totožnosti teprve dne 11. 9. 2017. Lze shrnout, že postup žalovaného v souzené věci, ale i nikoliv odmítavé stanovisko příslušného velvyslanectví k vydání cestovního dokladu nasvědčovaly reálné možnosti uskutečnění správního vyhoštění v další prodloužené době zajištění.

[32] I v případě uvedené kasační námitky Nejvyšší správní soud plně souhlasí se závěry, ke kterým dospěl městský soud v napadeném rozsudku. Napadený rozsudek není nezákonný a tato stížnostní námitka je nedůvodná.

[33] Kasační soud jen pro úplnost závěrem dodává, že ač stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil v obecné rovině i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., žádnou konkrétní argumentací jej nerozvinul. Nejvyšší správní soud tudíž neměl v tomto ohledu na základě čeho napadený rozsudek, případně jemu předcházející napadené rozhodnutí, přezkoumat.

VII.

[34] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[36] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2018, č. j. 4 Azs 255/2017 - 31, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Dalibor Lípa,

pokračování

advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[37] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, a to první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení (porada byla doložena potvrzením o návštěvě Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty ze dne 7. 2. 2018) a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „advokátní tarif“)]. Za každý z úkonů právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále mu náleží dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Odměna a náhrada hotových výdajů se přiznává v celkové výši 6.800 Kč.

[38] Ustanovenému zástupci stěžovatele dále náleží náhrada výdajů spojených s cestou z Karlových Varů do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty (porada s klientem dne 7. 2. 2018) a zpět v celkovém rozsahu 1018 km (2 x 509 km). Náhrada cestovních výdajů sestává ze základní náhrady v rozsahu 4 Kč za 1 km, tj. 4.072 Kč a z náhrady za spotřebované pohonné hmoty v rozsahu 30,50 Kč za 1 l 95 oktanového automobilového benzínu. Z doloženého velkého technického průkazu vozidla RZ X vyplývá kombinovaná spotřeba vozidla 6,7 l/100 km. Za spotřebované pohonné hmoty tedy náleží náhrada v rozsahu 2080,10 Kč. Celkem tedy za cestovní náhrady náleží 6.152,10 Kč. Průměrná cena za 1 l použitého paliva a sazba základní náhrady za 1 km jízdy byly stanoveny podle § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad.

[39] Nejvyšší správní soud zástupci dále přiznal náhradu za promeškaný čas v souvislosti s poskytováním právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět v rozsahu 21 započatých půlhodin (10,5 hodin) při sazbě 100 Kč za každou započatou půlhodinu [§ 14 odst. 1 písm. a) a § 14 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 2.100 Kč.

[40] Celkem zástupci náleží částka ve výši 15.052,10 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu